

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

A kézdivásárhely városi és vidéki vadász-egyesület hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökről és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 25 kr — Egy eszám ára 5 kr. Községek, tanítók, iparosok és Egyesületek, melyek egyenként, ha előfizetnek, 4 frtért kapják a lapot.

Felelős szerkesztő: Dobay János.
Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szellemi részét illető közlemények, a szerkesztőséghez (Dobay János Kézdi-Vásárhelytől) intézendők.
Kiadóhivatal K.-Vásárhelytől az ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájában, hová a hirdetésmények s előfizetési pénzek küldendőek.

Két régi ügy.

Budapest, 1899. okt. 28.

A pénzügyi bizottság ülései igen érdekesek lettek. A költségvetési előiránnyal kapcsolatban egy nagy fontosságú és az egész országot a legélénkebben érdeklő kérdést vetettek fel.

Ez a közigazgatási reform kérdése: Évtizedek politikai programján mindig ott látjuk a közigazgatás rendezését. Minden kormány vállalkozott már ennek a nagy kérdésnek megoldására. Valószínűleg a kérdés nehézségén szenvedett hájtórést a mindenkori jóakarát.

A miniszterelnök nagyjában és egészében jelezte is álláspontját a közigazgatási reform kérdésében. Az állami közigazgatás elvét ő sem ejti el, sőt ez alapon akarja megcsinálni a reformot. Azonban a kinevezési rendszer behozatalán kívül messzebbre menő átalakítást nem ígér. Sőt kiemeli és hangsúlyozza, hogy a helyi önkormányzatot megnyirbálni nem akarja. Ezt ki akarja terjeszteni, fejleszteni, mert a helyi érdekek védelmére szült helyez. De jelezte a miniszterelnök azokat a nehézségeket, melyek ezzel a rendezéssel állanak kapcsolatban.

Legelső és legszükségesebb teendő gyanánt emelte ki a rendőrség államosítását. Erre egy egész sereg terv van készben a miniszteriumban. A karhatalom maradna a csendőrség, sőt ezt még a városokban is be akarják hozni. Ellenben a rendőrségi bíráskodást kizárólag állami

közegekre akarják bízni. A nyomozatok és a felderítő rendőri szolgálat azonban úgy maradna, mint azt az 1900. évi január 1-én életbelépő bünvádi perrendtartásban van megállapítva, vagyis ebben részt vehet minden batóság. Sőt ezeknek külön is köteleességüké tették a büntetettek üldözését a saját hatáskörében is.

Az általános közigazgatás rendezéséről az állami közigazgatás elvi alapjára helyezkedve mindaddig nem lehet szó, a míg tisztába nem jöttünk a felől, hogy mely közigazgatási ügyek kepeznek országos és melyek helyi érdekű ügyeket. Azonban ennek a kérdésnek megoldására csak lassan juthatunk el. Az irányzat az, hogy minél több ügy országos ügyet képez. Legujabban már a szegényügyet is államosítottuk, holott régen még az adózás is megyei és községi ügy volt.

Ha pedig áttekintünk azon rengeteg ügyeken, a melyekben a közigazgatási közegek dolgoznak, azt találjuk, hogy a mostani községi és megyei választott tisztviselők, ezek az önkormányzati tisztviselők tulnyomó részben állami közigazgatást végeznek. A helyi ügyek lehető csekélyiségre redukálódnak. Jóformán a kinevezési rendszer egyszerű behozatalával már meg lenne csinálva az állami közigazgatás. Abban igaza van Széll Kálmánnak, hogy ilyen átalakulással jó addig várni, a míg az egészen meg nem érik.

R.

Terrorizmus és politika.

A Clary-kabinet bizonynyal nem táplált túlesigázott reményeket kormányzata csodaszép mézes heteiről, de hogy ily gyorsan, ily hirtelen elkövetkezzék az éles prózája, ezt még sem hihette. A véres összeütközés Holleschauban, — 3 halott, 20 sebesült, mondja a hadijelentés — és a reichsrath keddi ülésének rut, botrányos jelenet dulakodásába fojtott vége nemcsak mint az általános orszárák helyzet megítéléséhez szolgáló tünetek jellemzők, de ezek a komoly incidensek megvilágítják egyúttal ama feladat nagyságát is melynek megoldására Clary gróf elhivatott és ama chaotikus bizonytalanság tarthatatlan voltát, melyből a politikai szenvedélyek erejüket és törvénytelenkedéseiket merítik. A holleschaui szomorú intermezót tulajdonképpen nem igen lehet összefüggésbe hozni a nyelvtörvényről folyó küzdelemmel; e véres esetért talán csak azt a véges köinezidenst lehet okozni, hogy a cseh nemzet affektusai legujabban a legfeketebb retrográd tendenciák új életre keltésével vannak infúziálva és hogy a polnai felderítetlen gyilkosság a nép izgatott fantáziájában modern kereszties hadjáratot idézett fel, melynek fanatikusai józan pillanataikban politikai vezérszavakat választottak jelszónak és végül autoszugeszeziójuk extázisában a legnyomorultabb faji és vallási gyűlölet szomorú tévelygésébe estek. A reichsrath botrányhősei természetesen teljes erejükből tiltakoznak ellene, hogy elvállalják az erkölcsi felelősséget a kiontott vért; az excedáló esőselék jó szövetség ugyan, de az ifjucsehek magasabb etikája azt még sem engedheti meg, hogy demagog bujtogatásait jutalmat szerénytelenül maguknak követeljük. Az ifjucsehek amugyis teljesen el vannak foglalva a műhastársakról sztratégiájukkal; a programvita a legszebb alkalmat nyújtja nekik az osztrák parlamentarizmus diszkreditálására, a Clary-kabinet különben is savanyu életének megkeserítésére. Éretlen tüntetések nemcsak az általuk képviselt politikai érdekek erkölcsi tartalmát kompromittálják, de egyúttal lealacsonyítják a reichsrath

TÁRCA.

NEKROLOG.

(Törödének egy barátom naplójából.)

Közlő: Barthali János.

(Folytatás.)

Majd mint jogi tanácsadó tett szert nem közönséges hírnévre.

Fortélyairól nevezetesen szláv atyafi fordult egyszer hozzá utbaigazításért.

— Domnule, szolt ravaszul pislogva a rosszleki ismeretű fráter — meghalt a feleségem, s szeretném, ha valami uton-módon megkaparíthatnám a vagyonát, hogy az asszony hozott gyermeke ne kapna abból semmit.

— Ez bajos dolog fortálye, ha nincs jogezimied hozzá.

— Ose fácske Domnule a jogezim, kérdi Rumulus utóda nagy képpel.

— Hát a jogezim azt csinálja, maj móczule, hogy ha ki nem tudod mutatni, hogy mi okon követeled a vagyont, hát kopik tőle a fogad.

— Binye-binye Domnule. Tudja már Nikoláj, hogy mint csináljon.

— Nos?

En kerestem, míg a feleségemmel éltem s a keresztet elfogott.

— Ez már más. Hát az asszonynak volt-e valamicskéje, no. Érted-e, Miklós?

— Volt, volt. Már hogyne lett volna, Domnule Magdy. Többje, sokkal, igen sokkal többje volt, mint nekem. Nikolaj csak szegény lagény volt mellette.

— Az mindegy, — fontoskodott a bácsi; de hát te akkor miből kerestél, mid volt?

— Hát voltam juhász, sokáig, s abból volt egy kevés bérem. Volt egy juhoskám, s annak gyapja, teje, bőre. Volt egy vityillőskám is, a mi talpig rohadott ugyan, már régen; de ha meg volna, hát ma is volna. Mig együtt éltünk, azalatt ment kárba, s azt is az asszony tartozik megfizetni. Volt még kilencz véka mamaliga lisztet is ficsor koromban; az is elfogyott. Aztán kaptam ajándékba a gazlaktól boeskort s egyebet is, a mi mind pénzérő dolog, ha ingyen jött is, s ha nem szolgáltam is rá. Ühüm, Domnule.

— Ez is jó, Miklós. Részeden az igazság. Tied lesz a vagyon. De hát volt-e a feleségnek bejövetele a háztartáshoz abból a mi vagyonra volt, az már most a kérdés?

— Aunye Domnule! (a fortánye az ujjain számolt) una, doj, tre, patre sásze opte . . .

zecse juj, annyiszor is több volt neki a jövedelme. Még el is adtunk belőle, (az enyémről nem) s még akkor is annyi maradt, hogy abból szereztünk is sokat. De még magamnak is szereztem belőle, tudja az ur, hehehe! vigyorgott a vagyonéhes oláh.

— Ez sem rossz, Miklós. Így már igazán a tied a vagyon, meg az asszonynak a lelkiüdvössége is. Tehát akár él, akár nem, pöröld be őt bátran; s megnyered a pórt. Mert nem is tudom melyik nemzetnek, melyik évben hozott, melyik törvényozikének hányadik paragrafusát, s annak tudom is én hányadik bekezdése világosan kimondja, hogy: „Csak a férj keresete számít, ha a férjnek semmije nincs is, a nőé nem. S ha a férfi — nevének sokkal nagyobb vagyonával, s annak jövedelmével szemben — bármily magas összeget követelne is bármely czimén, az, mint jogos kívánság — ha házastársáról van szó — megítélendő.” Mert hát, tudod Nikolaj, a férfi a pokolban is férfi; s még ha a neje tette is valamivé a világon, akár juhásszá, akár első emberré a helyiségben, akkor is férfi, mind a vizig szárazon. Dixi Nikolaj, dixi.

A szláv gavallér boldog mosolylyal távozott. Nem sokkal azután találkozott vele Magdy. A frátje szomorú pófával ült az utcasarok kövén.

szinonimát és az alkotmányos kormány képviselőit feladataik végzésében terrorizálják. Határozott párt-kormány ellen rendezett obstrukciónak nem kell indokolnia létjogosultságát, de a keddi gyerekesiny egyszerűen az állami rend elleni támadás, beestelen merénylet az alkotmány ellen. Clary gróf programja nyíltan és világosan megjelölte a határokat, melyek közt a népek békéjét egyengetni szándékoznak; a kabinet arra a nehéz feladatra vállalkozott, hogy kiegyenlíti a nagy ellentéteket és szigorú semlegességben az összes pártokra támaszkodik. Megköveteli tehát a reichsrath tekintélye, hogy működését hasonló inzulzusok ne zavarják, s hogy érdekeit ne veszélyeztessék folyton a politikai brutalitás lelkiismeretlen tényei. A nagy küzdelmet az államban való hatalomért lehetetlen a parlamentben végig harcolni, ha annak szervezetét folyton ájulások bénítják; a reichsrathnak meg kell találnia a módus vivendi-t, ha csak egy szikra életösztön van is a testében, hogy Ausztriát kimentse a vészes, majdnem az agonáival határos válságból. Ha a reichsrath termében a terrorizmus otthonosan berendezkedik, akkor már az abszolutizmus leskelődik az ajtónál.

Magyar hódítás.

Nemzeti jubileumunk nem lenne oly fölemelő, ha nem győződhettünk volna meg arról, hogy a nemzeti kultúra, mely népünk jövőjét s önállóságunk fentartását biztosíthatja, terjedt intenzíve s terjedt extensive. Nem olyan mértékben ugyan, mint azt vérmes reménnyel vártuk volna; de elég mértékben arra nézve, hogy bonyolódott politikai és nemzetiségi viszonyaink közt új reményt és lelkesedést adva, megacélozza törekvésünket, szorgalmunkat, kitartásunkat a magyar nemzeti művelődés terjesztésében.

Nemzeti művelődés, — régi igazság — nem lehet s nem képzelhető nemzeti nyelv nélkül. Jobbjaink legfőbb törekvése, vagy apostolaink szenvedése és küzdelme több mint egy század óta a magyar nyelvfenntartásában, terjesztésében, fejlesztésében gyökerezett. Egységes nemzet is csak fikció, a míg a nemzettestnek oly tagjai vannak, a kik nem csak nem tanulják meg, hanem szándékosan mellőzik a nemzeti létre jogosító államszervezet és művelődés egyetemes organumát, a nemzeti nyelvet. Magyarországot, ha csak meg nem akarunk elégedni annak földrajzi

fogalmával, ha tehetetlenül kapitulálni nem akarunk a szerteszét húzó, fantaszta nemzetiségi törekvések előtt, a mi a magunk uralkodó nemzetiségének halála lenne, nem képzelhetjük másképpen erősen, szilárdnak a míg az állam közös nyelvét meg nem ismeri, tiszteletben nem tartja minden értelmes állampolgár.

Nem jelenti azt, hogy mi kiakarjuk irtani, egyéniségéből ki akarjuk vetköztetni azokat, a kiket a természet rendje véletlenül nem magyar ajku szülőkkel ajándékozott meg. Maguk a nemzetiségek főképviselői czáfolnak rá az igazgatók ráfogására, midőn bizonyítékát adják annak, hogy önmaguk nemzetiségük minden károsodása mellett megismerkedtek a magyar nyelvvel s a magyar kultúra bizonyos mértékével. Sőt ha fessegetni akarnók a dolgot, de genere ad genus menve, azt is kísütnők, hogy az ellenünk hajított fegyvereik élet, súlyát, ható erejét a magyar műveltség kohójában szerezték meg.

E nagy állampolitikai czél mellett még egy fontos körülmény követeli az állami nyelv tanításának erőyes sürgetését. Abban a korszakban, midőn az idegen ellenséges állami hatalom nemcsak megfosztani igyekezett a magyar nemzeti közműveltséget minden támaszától, de egyenesen idegen nyelvet és művelődést erőszakolt ránk, iskolái és az eszközül megnyert nemzetiségi bujtogatók által, számos magyar töredék került a forgóba, s e töredékek nagy részét el is nyelte az idegen áramlat, úgy a felvidéken, mint Erdélyben. A mit a más nemzetiségek a maguk részére követelnek, azt legalább is kötelességünk a magunk faja érdekében megtenni.

Az bizonyos, hogy maga az iskolai tanítás még nem elég. Gondoskodni kell, hogy a felnőttek környezetükben ne felejtsek el a magyar nyelvet. Erre a czélra szolgálnak a magyar népkönyvtárak, olvasóegyesületek, daloskörök.

Ezeket gyámolítsa a törvényhozás! Ne hagyja egyedül a küzködő kulturegyesületek vállán. Hisz ezek is eddig oly roppant feladatot végeztek gyöngye erejükkel, hogy három nemzedék sem lesz képes meghálálni. A kormányban megvan az akarat; csak legyen meg a törvényhozásban is. Kétségkívül javára lenne a tiszta magyar vidékeknek is — bár azoknak többé-kevésbé vannak kielégítő felekezeti vagy községi, mindenesetre magyar iskolái — kétségkívül javára lenne a jól felszerelt állami iskola: de akkor emelje föl a törvényhozás a közoktatásügyi miniszter tárczájának népiskolai dotációját. Első sorban azonban a magyar kisebbség védelme legyen a czél, ennek révén a magyar nyelv és állameszme komoly tiszteletének meghonosítása a tudatlan és félrevezetett idegen ajkuak között. Nem neveltséges gyávaság az, hogy még most is porladni hagyjuk a nemzetiségek közé települt kisebb magyar kolóniákat, teremtünk ellenséget magyar nyelvű iskolákból?

A magyarokat nem kell hódítani a magyar állam számára. Jól mondta közoktatásügyünk egyik vezérmunkása, hogy az analfabéta magyart nem veszti el a

magyarság, az betű nélkül is tudja, hogy magyar. De a nem magyar analfabétát meg kell tanítani arra, hogy Magyarországot polgára, Magyarország törvényeinek oltalma alatt áll.

Kivált pedig nem szabad megfelekezni arról, hogy az idegen analfabétát épen azért, mert járatlan és tudatlan, sokkal könnyebb törvénytelenésre izgatni. Meg aztán nem is mind analfabéta az. Csak a magyar nyelvvel szemben. Gondoskodnak róla mások, hogy a maga nyelvén megtanuljon olvasni. Főleg olvasni az ellenünk szort rágalmakat. S a magyar állam nem használná fel azt a hatalmas eszközt, melyet a szentesített törvény a nemzetnek könnyen fokozható áldozatkészsége kezébe ad?

Képezelhetetlen. Nem tétélezhetem föl, hogy közoktatásügyünk jelenlegi vezetője, a ki az életében s nem a hivatal-szobában nőtt nagygyá, a ki közpályán tudományát a gyakorlati élet és tapasztalás annyi hasznos újmutatásával gyarapíthatta, a kiből multjából és teteiből ítélve, ő a magyar nemzeti művelődés tudata, letére a jó alapra vetett, a magyar közvélemény által helyeselt utról, s hallgatva holdkóros szívének hamis hangjára.

Isten, magyarok Istene, mentsd meg a minisztert ne csak az ilyen jó barátoktól, de ideáiktól is?

A magyar föld megterem sok mindent, a buza mellett belindeket is; de azért ezt az utóbbit nem kell megennünk, azért, mert magyar földön termett.

Levél a székely leányokról.*)

Írta: Benedek Elek.

Ön, asszonyom, hozzám fordul tanácsért, hogy hozasson-e a Székelyföldről leányeselődet. Olvasta az újságokban, hogy Budapestre s az ország több városába csoportosan szállítják a székely leányokat: ön is kedvet kapott rájuk, jóllehet nem állíthatja, hogy mostani eselédai különösen rosszak volnának. Hosszas tapasztalat mondatja önnek, hogy az u. n. pesti eselédékkal is „kijöhet” az asszony, ha különösen némi koneyessziókat tesznek egymásnak. Fiatal asszony korában majd minden héten kibott egy eselédet, később beletörődött s ma oly eselédék szolgálnak önnek egy pár esztendeig, akiket asszony-sága kezdetén egy hétig sem tudott volna megtűrni a házában. De jobb a rossznál a kevésbé rossz, meg aztán honleányi kötelességet vél teljesíteni, ha bár egy székely leányt is megment Oláhországtól, vagyis: az erkölcsi elzűlléstől.

Az ön levele, asszonyom, épen kapóra jött nekem, mert most jövök a Székelyföldről, hol ahány uri háznál megfordultam, mindenütt nagy a boszúság a székely leányoknak Budapestre való szállítása miatt. A dolog úgy áll, asszonyom, hogy eddig csak Oláhországba tódultak a székely leányok, még pedig többnyire olyanok, kiknek nem izlett a tisztes-séges szolgálat otthon, most meg tódulnak Oláhországba is, s ki „nagy Magyarországra” is, különösen Budapestre. Tódulnak nagy számmal olyan leányok, kiknek jórésze valóképen nem is szorul eselédöletre s ha szorul, megtalálna otthon is munkája illő bérét, — tódulnak, mert megvesztegeti az otthoninál mindenesetre nagyobb bér és ami legnevezetesebb: csábitja őket Budapest, ez a mesebeli csudaszép város. Alig hiszi el nekem, asszonyom, de a valóság ez: a székely leányt nem a nyomorúság hajtja Budapestre, hanem a vágy — látni Budapestet, melyről annyit regéltek nekik Budapesten megfordult falusi emberek. A székelyföldi uri család-

*) A „Magyar Hírlap”-ból vettük át a minket közlő fontos cikket. Szerk.

— No, mi baj van, Miklós — kérdi tőle fölénytel a ritka jogász.

— Baj van, igen nagy baj van, tudja az ur.

— Nos, hátha segíthetnének rajta, mondó csak.

— Hát, Domnule, levágtam a szomszédom lovának a farkát, mert a tilosban kaptam. Tanuk látták. És tudja az ur, engemet mégis beperelt ártatlanul a Vaszile szomszéd. No, mondja, mit csinálják most már én?

— Ej-ej, te, Miklós. Hát van ennél könnyebb dolog a világon?

— ?? bámul a római utód.

— Hát szaladj haza. Aztán fogj tüt és ezernát. Aztán varrd vissza a helyére a lófarkát, s azután tagadj mindent a sárga földig. Látod, de számár vagy te, hogy ez nem jutott az eszedbe! De hát mondd csak, mi lett a feleséged vagyonával? Elnyerted?

Az oláh nem szólt de olyan vadul pislogott az apró, szurós, gonoszszágot tükröző szemével a bácsira, hogy emez jónak látta elkotródni a frátje légköréből.

(Folyt. köv.)

szónokok a piac sorából szedték a mulattató hasonlatokat s valószínűleg ennek tudható azon klasszikuson piszkos kézelő, mely Kálmán Károly tisztelendő ur karján oly mélyen megbotránkozott a tiszta és rendes székely asszonyokat. A nagyszámu közönség vegyes érzelmekkel hallgatá végig a papi kirohanásokat, a nadrágos rész kacagott s a sanskulottok pedig álmélkodva látták, hogy az isten szolgálja milyen harcizasan tudnak viselkedni. Az egész gyűlésről mi egyebet nem mondhatunk, hogy az nem egyéb, mint népbolondítás, mely hatással lehet a felvidéki tótoknál, de minálunk az értelmes székely nép között merőben kárhavesztett fáradság, ma s a szentföldön egyebet sem csinálnak, mint Kálmán Károly főtisztelendő uron mulatnak, ki úgy szónokolt s úgy viselkedett, mint egy üvöltő dervis, izgett-mozgott, hadonázott karjaival, verte az asztalt s a szegény Molnár János apát urnak egyéb dolga sem volt, mint a szónok asztalára helyezett vizes korsót és poharat meg oltalmazza a szónok csapásaitól. Még megjegyezhetjük, hogy az illusztrió vendégeket a mi örökös saját külön házi képviselő jelöltünk Molnár Józsiás ur kocsija szállította faluról-falura. Honni soit qui mal y pense!

— Sepsi-Szent-György város küldöttsége. Említettük volt, hogy Lukács László m. kir. pénzügyminisztert: Sepsi-Szent-György város képviselőtestülete a város diszpolgárává választotta egyhangu lelkesedéssel. A diszpolgári oklevélet okt. 29-én vitte föl egy küldöttség Budapestre, melynek vezetője ifj. Gödri Ferenc polgármester, tagjai Málk József a „Székely Nemzet“ szerkesztője, Kelemen Lajos vármegyei tisztügyész. Benedek János kir. közjegyző, Ferencz Lajos kereskedő, Bay István mérnök és Révay Pál ev. ref. lelkész. A küldöttséghez csatlakozott Budapestre Beksics Gusztáv városunk nagyérdemű képviselője is, Lukács László pénzügyminiszter a küldöttséget okt. 30. délelőtt fogadta az országház miniszteri fogadó teremében. A küldöttség szónoka Gödri Ferenc polgármester volt.

A diszpolgári oklevél szövege a következő:

„Mi nemes Sepsi-Szent György város tanácsa és képviselőtestülete a város közönsége nevében emlékeztetül adjuk mindazoknak, a kiket illet, jelenben élőknek úgy, mint jövőben következőeknek, hogy

Nagyméltóságu

Lukács László

magyar királyi pénzügyminiszter urat, azon — éveken át hálásan tapasztalt méltányos és jóindulatu támogatásért, melyet városunk iránt a fogyasztási adók lebonyolításánál több ízben tanusítani méltóztatott, de főként azon nagyhorderejű és bölcs intézkedésért, hogy városunkban egy nagyobb szabásu dohánygyár felállítását kegyeskedett meghatározni, mely intézmény úgy városunk jövőendő előhaladására, mint a nyomott gazdasági viszonyok közé került székely népünk megélhetésére nézve rendkívül jótékony hatással leend — folyó 1899. évi július hó 13-án tartott képviselő-testületi közgyűlésünkben, őszinte köszönetünk és hálánk jeléül, egyhangulag nemes Sepsi-Szent-György város

diszpolgárává

választottuk. Minek örök emlékeztetere és erősségére adjuk ezen függő pecsétünkkel ellátott ünneplés diszpolgári oklevelünket.

Kelt nemes Sepsi-Szent-György városában az Urnak Ezernyolczszázkilenczvenkilencedik esztendejében, július hó 30-ik napján.

Ifj. Gödri Ferencz s. k., Szabó Kálmán s. k.,
polgármester. főjegyző.

— Sorozás. „Mindazon egyének, a kik 1877, 1878. és 1879-ben születtek, akár kézdi-vásárhelyi, akár idegen illetőségűek, kötelesek a rendőrkapitányság katonaiügyi osztályánál, folyó év november hó végéig összeírás végett személyesen szóval, vagy írásban jelentkezni. A kik ezen jelentkezést a nélkül, hogy legyőzhetetlen akadályok hátráltatták volna, elmulasztják, kihágást követnek el és 5—100 frtj terjedhető pénzbírsággal fognak büntetni. K.-Vásárhely, 1899. november 1-én. K. Bocz József, rendőrkapitány.

— Betörés. Mult, kedden éjjel Kovács Lázár órásmester üzletét feltörték s onnan több órát s értéktárgyat elvittek. A csendőrök által megindított

nyomozat nem sokára szenzációs eredményre vezetett. Egy Brandenburg József novü III. oszt. polgári iskolai tanuló, ki az órák apjánál lakott, volt a betörő, ki tettét beismerte s az ellopott órákat és pénzt, melyeket egy gödörbe ástott volt el, előadta.

— A reformáció 383 évfordulójának emlékét a k.-vásárhelyi ev. ref. egyház is kegyeletesen megünnepelte. A templomban istentisztelet volt s Kovács István lelkész nagyszabásu beszédben emlékezett meg a mai nap nagy jelentőségéről. Jövő vasárnapon az oroszfalvi leányegyházban lesz hasonló egyházi ünnep.

— Halálozás. Megrendítő csapás sújtotta Solyom Ferencz albirót. Szép, ifju felesége Nagy Irma urasszony életének 23 évében okt. 31-én elhalt. A köztisztviselőben álló fiatal asszony halála város szerte nagy részvétet keltett s az elhunytat két árván kívül nagyszámu előkelő rokonság gyászolja. Áldás és béke poraira!

— Esküdtszéki tárgyalás Kolozsvártt. Három napon át tárgyalta az esküdtszék azt az ismeretes sajtópört, melyet Szabó Sámuel és társai dr. Szász Károly lapunk kitűnő munkatársa ellen indítottak a „Magyar Polgár“-ban megjelent két cikk miatt. A pörnek számai visszanyulnak még a hetvenes évekbe. Két párt heves küzdelemben állott szemben egymással a nagyenyedi ref. theologi miatt. Kevéssel Szász Domokos halála előtt ért véget az ádáz tusa, a theologiai akadémiának Kolozsvárra való athelyezése által. Azonban hírlapi polemiák azután is folytak és Szász Károly csak a szerető fiu kötelességét teljesítette mikor bolodgult édes atyja néhai Szász Domokos ref. püspök védelmére kelt két cikkben. A törvényszék október 27-én a vád és védbeszéd elhangzása után éjjel tizenkét órakor hirdette ki az ítéletet, mely szerint Szász Károlyt fölmentette a vád alól s a költségek hordozásában Szabó Sámuel és társait marasztalta el. Az összes perköltség ötszázharom forint 18 krt tesz ki. A vádat dr. Tutsek Sándor, a védelmet dr. Deák Albert képviselte. A felek a kihirdetett ítéleten megnyugodtak.

Hirdetés.

Báznai édes uj-bor egy liter 30 kr.

Saját termésü Ráczürmös egy liter 40 kr.

Kapható az Unió-kertben és a városház alatti pinczében.

(1183-3.)

Hirdetések

lapunk kiadó hivatalában
olcsó áron felvételnek.

Ny. Ifj. Jancsó M.-nél K.-Vásárhelytt.